

אמוץ דפני

חלוקי נחל	סקרנות	סופו של רגע	נבואה
חלוקי נחל הם ספור יסורי האבן. מרקו פניה בזמן נמקה, עד התפיוסו פני האבן פני המים ואשדות הנקה.	חתולי תשומת לב מלקקים עצמם בלשונם. כלבי אי נחת נרדמו שומרי חנם. דגי סקרנות מאסו בחכה ואינם.	קורי עפביש קסומי טל לפני לכידה, שלג רך לפני מדרה. על קיר אורבת שממית יחידה, תהום מתקרבת סופו של רגע לפני מעידה.	בדיוק בחצות מאנו המחוגים איש את אחיו להסתיר בדרפם הקבועה. אולי יחדו יעצרו הנבואה, יום חדש להתיר.

מתוך הספר זמן עלה העומר
לראות אור בספרי 'עתון 77'

הזמנה לריקוד של בחינה הדדית

שז: הרחק מהיעדרו, הוצאת עם עובד
2010, עמ' 8

עולים מתוך הטקסט אבל לא בשמם, אלא מתוך תחושה! הבאת הקשר הטיפולי עד לגיחוך כמעט, הצגתו כמעוקר רגש ויחס אנושי ועם זאת עטוף באכפתיות ובדאגה. הבלטת הבדידות וחוסר האונים של הנפש המחפשת (של המטופלת) מול הידע והידיעה של מי שמחזיקה בתפקיד המטפלת. וההיצמדות החוזרת ונשנית, שנראית מן הצד (לקורא) כבלתי מובנת, אל הקשר הזה שהיא מבקשת, אך למעשה כל כך לא צריכה; וזה תואם את ההודקקות

קראתי את הרחק מהיעדרו. ניגשתי אל הספר בהיסוס, קראתי לאט את פסקאות הפתיחה ואת הדפים הראשונים, ונקלעתי אל סחרחרת של תיאורים מטלטלים ומצמיתים; הרגשתי שאני עוקב מתפעם אחר השתלשלות היחסים ומתגלגל בפיתולי הקשרים השונים וממשיך ונצמד אל בלבלי הזהויות וחילופי הדמויות - שהרי יש שז האמיתית ויש שז שבסיפור (ויש שז שאני מכיר); ועצרתי מדי פעם כי כל כך נהייתי מהשפה הפשוטה שמוליכה ניסוחים מורכבים; ובתוך התרקמות היחסים המוצגת באופן כה ברור, נפשי, נפש הקורא, רצה חסרת נשימה, דרוכה ודואגת, אוהדת כל הזמן, לפעמים נבוכה, לפעמים חומלת, לפעמים משתתקת.

היופי בכתיבה כבש אותי. העובדה שהמחברת היא פרסונה מוכרת, עזרה לי להתחבר לסיפור ונתנה לי חוויית קריאה מיוחדת במינה. הסיפור הוא על אשה בוגרת, שחיה עם אביה ומאכסנת אותו בתוך נפשה, משתוקקת אליו נואשות ונלחמת בו ובתשוקתה. ובתוך הסיפור, כמו אי של מבט ביקורתי על עבודת הפסיכולוגיה. תיאור הקשר והמעשה הפסיכולוגי מוצג באופן יוצא דופן - ללא מושגים וללא אבחנות; תיאור קולח, רגשי, שממחיש את הערבול וההתערבות שבין מטופלת למטפלת. מושגים כמו העברה - העברה נגדית - הזדהות,

מחשבת של כתיבה, שעובדת עם הרוח של הקורא ועם ההכרה שלו (שלי) ומאלצת/מזמינה אותם לריקוד של בדיקה והבחנה הדדית. קשה לפעמים לקלוט היכן מסתיימת דמות אחת והיכן מתחילה האחרת, ומיהי הדוברת ואל מי היא מוסרת ומי הקולטת, וחוזר ומתגלגל. זה מוצג בדיאלוגים (עמ' 82-83, עמ' 89-90) בין הגיבורה לבין המטפלת, מעברים של אני/היא מתחלפים ומתבלבלים עד שהבחנה נעשית לא חשובה, ומה שנותר בולט הן השאלות החוזרות, מהדהדות,

והיעדר התשובה הצורב, והכאב. התחושה המתעצמת עם ההתקדמות בקריאה היא שאין טווחי ביניים; שהכל קורה בבת אחת בכל הגורות, בכל הכיוונים. המעברים מסצנה לסצנה חלקים וחדים, ועם הזמן מתעבה ומתחזרות ההרגשה שהכל בכל, והעלילה היא תצריף מחובר, או שלם שמפוצל לתמונות, והן כל הזמן פועלות בין הדמויות ובתוך הדמות, חוץ ופנים פתוחים ועבירים והקולות מדברים כולם, וגם הדממה, כשהיא נמצאת, נמצאת בכל. כולם, הדמויות וחלקי אישיותם, כבולים במסלולי גורלם, ובעוד יש מי שמקבלים את הימצאותם על המסלול מבלי להיאבק עוד, ודבריהם יוצאים כפסוקים של ידיעת חיים ועצות חוכמה, הגיבורה לא נחה לרגע. מתחבטת ונאבקת לפרוץ את קירות גורלה וללדת את עצמה מחדש, להיות אחרת, לחיות שונה, או לפגוש את מי שהיתה, או היתה רוצה להיות.

שבתאי מג'ר